

перед людським оком, але „що“ в безмежній темряві перед очима буття?

Що?

Серце моє, опущене серце плаче мов дитина, що заблудила.

О, Творча Сило, відшукай мене в тому морі темряви!

Не опускай мене!

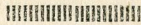
Рятуй мене!

Тільки молитва може задержати звязок між душею і все-світом, коли душа бореться з бурею.

Нічна роса з невідомих висот спливає на мою душу. Відчуваю її ніжний, благодатний дотик.

Завтра, завтра в моїй душі зацвіте нова квітка, за яку я і не знав, що вона в царстві буття існує.

(Продовження буде)

Б. І. Антонич.

Ut in omnibus glorificetur Deus.

Ти поклав мені на плечі — страшний тягар,
двигати його я мушу, мушу конче.

Щасливіші мертві речі — з усіх сагар
найстрашніше палить ласк Твоїх пожар.

Ти поклав мені на плечі — сонце.

Показав моїм німим очам — жорстоку ціль,
пурпурове сонце в синій скрині неба,
але грому Ти не дав устам — лиш шум топіль,
що ростуть самітні серед тихих піль,
а мені доконче громової мови треба.

Я мізерний, шепелявий, лихий поет
якжеж вискажу Твоє всеіснування
без величних слів, без слави. На мій хребет
кинув найлютішу із усіх кебет,
бо мовчання уст від літ зарання.

Хоч піду на роздоріжжя, на жовту оболонь,
говоритиму з проходжим кожним, наче з братом:
слухай, друже, мусну збіжжя й чоло в задумі склонь:
сірих днів мандрівче, бо слідів Його долонь
повний цілий всесвіт, повний кожний атом.

